

Gerilimin herhangi bir tür şiddet içermesi şart değil

Üçüncü romanı “47 Numaralı Kamara” ile okuyucusuna göstere göstere tuzak kuran Hikmet Hükümenoğlu, eski bir gemide iki erkek ve bir kadın arasında geçen karanlık aşk hikâyesini anlatıyor.

Romanınız, sanki her an karakterlerden biri öldürülecekmişçesine gerilim hissi taşıyor. Neden okuyucuya bu hissi vermek istediniz?

Sürekli bir karakter öldürülecekmiş gibi değil de genel olarak kötü bir şeyler olacakmış gibi bir his yarattığıma katılıyorum. Temelde karanlık bir öykü bu. Ben herhangi bir ipucu vermesem de sanırım okuyucular olayların tatlıya bağlanmayacağını tahmin ederlerdi. Ayrıca Murat her ne kadar kendinden emin gibi görünse ya da öyle olduğuna inansa da çok güçlü bir karakter olduğunu söyleyemeyiz. Yarattığım tedirgin edici atmosfer onun ruh halini de yansıtıyor.

Gerilim, romanda yaratılırken sadece birinin öldürülmesi yahut “acaba öldürülecek mi?” şüphesiyle mi yapılmalıdır?

Kesinlikle hayır. Hiç öyle şeylere baş vurmadan da gerilim yaratabiliriz. Belki de “psikolojik gerilim” denilen tür, fiziksel şiddet içermediği için o ismi kazanmıştır. Öte yandan gerilimin fiziksel ya da psikolojik herhangi bir tür şiddet içermesi de şart değil. Örneğin birbirlerine deliler gibi aşık bir çiftin mutluluğa kavuşup kavuşmayacakları tek başına bir gerilim unsuru olabilir. Ya da bu romandaki gibi üçlü bir ilişki yumağı zaten fazlasıyla gerilim içerir. Üstüne bir de insanların birbirini öldürmesine hiç lüzum yok bence. Zaten romanın ilk bölümündeki o uzun monolog, baştaki

bütün o espriler aslında bu yüzden var. Hatta o bölümü arka kapağa da aldık. Hem ben hem de kitaptaki yazar Hikmet Bey, cinayet romanı okumak isteyenlere göstere göstere tuzak kuruyoruz.

Merve hem Murat hem de Hikmet tarafından -aldatılarak ya da sebepsiz terk edilerek- değersiz davranılmış bir kadın. Buna rağmen Merve, Hikmet ve Murat'ın ilişkisinde düğüm noktası olan kişi mi yoksa ikisinin arasındaki gerilimde bir araç mı?

Merve'ye haksızlık edildiğini düşünecek olursak yine romandaki tuzaklardan birine düşmüş oluruz. Kadının öyküsünü hep erkeklerin kaleminden okuyoruz. Onların da kendi çıkarları ön planda olduğu için dürüstlüklerinden şüphe etmemiz gerekir. Merve gerçekten onu değersiz durumda bırakan bir değil, iki adama, sürekli geri döner miydi? Bence dönmezdi. Onlara kötü davranan adamlara âşık olan kadınlar var bu dünyada, ama Merve öyle bir kadın değil bana göre. Bu iki erkeğin gözünde değersiz olmadığını gayet iyi biliyor olmalı. Ama işin içine aldatma girince elbette şartlar değişiyor. Çevremizde görüyoruz, aldatılan kadınların (ve erkeklerin) tepkileri farklı farklı oluyor. Bazıları affedebiliyor, bazıları hem kendini hem de karşı tarafı affettiğine inandırmaya çalışıyor. Bazıları hiç arkasına bakmadan terk ediyor, bazıları intikam alamazsa rahat edemiyor. Merve bu tiplerden hangisine daha yakın duruyor, düşünmek lazım. Dahası o sadece aldatılan taraf değil, aynı zamanda aldatan taraf.

HİKMET BEY'İN PARMAK İZLERİ

Romanda sizden ne kadar parça var? Romandaki ve gerçek hayattaki iki Hikmet birbirine ne kadar yakın ve yazım sürecinde birbirlerine ne kattılar?

Çok uzaklar. En azından öyle olduklarını umuyorum. Ama elbette çok da yakınlar, çünkü nereden bakarsanız bakın Hikmet Bey'de benim yarattığım bir karakter. Benim kafamın içinden çıktığına göre üzerinde benim parmak izlerim kalmış olmalı. Hikmet Bey, demin de dediğim gibi yazım sürecinde beni çok eğlendirdi. Hatta romanın sonunu onun yüzünden değiştirmiş

olabilirim.

Kişisel web sitenizde yazdığınız bir yazıda üçüncü romanınızda “hileli, yanardönerli kurgulardan henüz vazgeçemediğinizi” yazmışsınız. Eğer daha farklı bir kurgu olsaydı, hikâye yine de kamaraları ve koridorlarıyla hileli bir kurguya müsait olan eski bir gemide mi geçerdi?

Kesinlikle geçmezdi. Bu gemi tamamen böyle bir kurguya hizmet etmesi için oluştu kafamda. Normal bir aşk öyküsü yazıyor olsam, hurdaya çıkmak üzere olan 40 yıllık bir gemi yerine dünyanın en lüks gemisini kullanırdım. Sayfalarca güverteden güneşin batışının ne kadar güzel görüldüğünü, kamaraların ne kadar zarif bir şekilde dekore edildiğini, akşam yemeklerinde hanımların ve beylerin ne kadar şık giyindiğini filan anlatırdım herhalde.